

mijmering

kersttaart

Het lukt me maar niet om rond kerstmis níet treurig te worden van de leegheid die door de gebruikelijke lawaaierige opsmuk wordt gecamoufléerd. Maar er is hoop, er zijn steeds meer mensen die hun best doen om kerstmis weer geloof in te blazen. Misschien niet direct in het kindje Jezus, maar dan toch wel in het feit dat we méér zijn dan een verzameling opgetuigde en consumerende kerstengeltjes. Zie Freek de Jonge op de voorpagina van de kersteditie van dagblad Trouw.

Er zijn nog maar weinig mensen die weten waar kerstmis over gaat, laat staan dat ze erin geloven. We zitten opgescheept met twee zondagen voor een feest waar we weinig of niets meer mee hebben. Maar ik denk dat ik daar, in de geest van Freek en nog wat herontdekkers van religieuze waarden, de oplossing voor weet: we doen gewoon alsof. Hoe dat nou precies zat met die geboorte van Jezus, of een ster nou de herdertjes de weg wees of niet en of de drie koningen wel of niet op bezoek kwamen zal me worst wezen, we gaan het gewoon weer vieren. Ieder mens voelt zich van tijd tot tijd verloren. Wat is er nou fijner om te denken dan dat god zich om ons bekommert; dat hij zijn zoontje naar de wereld stuurt om ons hoop te geven; dat de hele wereld een toch dag of wat vol was van die 'blijde boodschap'! De timing van god is bovendien perfect, hij plande kerstmis rond de kortste dag van het jaar, na duisternis komt altijd immers weer licht! Ik zie geen enkele reden om daar niet gewoon weer voor te gaan.

Het tweede gedeelte van mijn oplossing draagt bij aan 'Vrede op aarde': we vieren met kerstmis zowel de verjaardag van Jezus, van Mohammed, van Boeddha en nog wat andere grote goden, desnoods plakken we er nog wat feestdagen achteraan. Ze zeiden immers allemaal hetzelfde, die goden: hebt elkander lief!

Mijn praktiserend islamitische buurvrouw bakte een prachtige taart voor me. 'Voor Mariolain, omdat het kerstmis is'.

Mijn buurvrouw doorbrak waar ik nog aarzelde.

Marjolijn Sengers, 31 december 2017